

Hoskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

10.12.2015

N:o 42

Puheenjohtajan tervehdys

Hyvät Koskelaisten sukuseuran jäsenet!

Taas on tämäkin vuosi, pitkän ja kauniin syksyn jälkeen, lähenemässä loppuaan. Vuosi 2015 onkin ollut Suomelle kovin haastava. Tuhansia ihmisiä on irtisanottu töistään, valtio miettii lisäsäästöjä joka taholta, pakolaisia on saapunut kymmeniä tuhansia, sote-kysymys askarruttaa ja hallituskin on ollut lähellä hajomista.

Koskelaisten sukuseura voi kaikesta huolimatta hyvin. Uusia jäseniä on liittynyt seuraan. Jäsenmaksuun ei ole tulossa korotusta. Johtokuntaan on saatu uutta tuoretta "verta".

Kesäjuhlat pidettiin Päijät-Hämeen Hartolassa. Vuosikokouksessa eroa johtokunnan tehtävistä halusivat Heli Järvenpää ja Raija Putus. Haluan lämpimästi kiittää Raijaa hänen panoksestaan Koskelaisten sukuseuran toimintaan kymmenien vuosien ajan. Kiitoksena tästä työstä Raijalle annettiin Koskelaisten sukuseuran standaari 10.11.2015 Porvoossa.

Heliä taas saamme kiittää hänen hienosta työstään seuramme www-sivujen sekä facebook-sivujen luomisessa. Molemmat rouvat ovat tehneet paljon sukuseuramme hyväksi!

Uudet johtokunnan jäsenet, Sari Koskelainen, Marjatta Larsio ja Lea Lääperi, haluan toivottaa teidät tervetulleiksi joukkoomme. Meillä on taas oikein pätevä ja aikaansaava porukka kasassa. Tästä on hyvä jatkaa!

Ensi vuoden kotiseutumatka on elokuun 19.–20. päivänä ja matkaan lähdemme Saimaan kanavaa pitkin laivalla. Kun matkaamme laivalla, emme tarvitse viisumia ja matkan hinta on näin ollen edullisempi. Yöpyminen on varattu hienosta, aivan Viipurin keskustan Victoria-hotellista. Tulkaa kaikki sukuseuran jäsenet joukolla mukaan. Seura kustantaa osan matkasta jäsenilleen. Mukavaa yhteiseloa on tiedossa! Mukkaan vaan!!

Johtokunta toivoo uusia kirjoituksia, muistelmia ja valokuvia julkaistaviksi sekä www-sivuille että lehtiin. Jos jollakin on sopivaa materiaalia pöytälaatikossa, ottakaa rohkeasti yhteyttä. Olemme kiitollisia kaikesta vähänkin sukuumme liittyvästä materiaalista. Jos on uusia ideoita toimintamme parantamiseksi, niin niitä otetaan ilolla vastaan.

Tänä marraskuun pimeänä ja lämpimänä iltana haluan toivottaa kaikille teille Valoisaa Joulua ja Onnea Uudelle Vuodelle 2016!

Päivi Heimola

Kuvassa vasemmalla Raija Putus, keskellä Päivi Heimola ja oikealla Heli Järvenpää.

Raija oli 18 vuotta johtokunnan jäsenenä toimimalla matkanjärjestäjänä, varapuheenjohtajana ja jäsenrekisterin hoitajana. Eropäätöstä Raija perusteli muilla kiireillä, mutta kaipaa jo hyviä ystäviä ja mukavaa työskentelyä johtokunnassa. Siksi hän lupautui toimittamaan vielä tämän lehden osoitetarrat!

Heli oli johtokunnassa 4 vuotta. Hän ja hänen hankkimansa asiantuntija perustivat sukuseuran www-sivut ja Facebook-ryhmän. Heli on taittanut jo kolme lehteä, ja on mukana tämänkin lehden teossa. Hän jatkaa vielä Facebook-ryhmän ylläpitoa.

Raija ja Heli toivottavat sukuseuralle menestystä ja uusiutuneelle johtokunnalle mielenkiintoisia projekteja

Kansikuva:

Viipurin Hirvipatsaalla Kerttu Waselius, Marjatta Larsio ja Päivi Heimola.

Alli Sundgren 1932–2015

Sukuseuramme pitkäaikainen jäsen, Alli Sundgren, (o.s. Koskelainen) kuoli äkillisesti sairauskohtaukseen kotonaan Ylöjärvellä 15.2.2015. Hän oli syntynyt Vahvialassa 19.5.1932 ja sai nyt lähteä toiveensa mukaisesti “saappaat jalassa”.

Löytömäen kylästä kotoisin olleen “Vaspellon” Allin evakkotie vei lopulta Elimäen kautta Tampereen seudulle. Kun Alli jäi Finlaysonilta eläkkeelle ja omakotitalon pito Lempäälässä yksin kävi liian raskaaksi, hän muutti Lempäälästä tyttärensä perheen luokse Ylöjärvelle vuonna 1993.

Alli-mummo olikin tärkeässä roolissa tyttären kahdelle pojalle asuessaan lähellä heitä. Hän lähetti poikia kouluun ja oli useimmiten kotona heidän saapuessaan koulusta kotiin. Pojat patistelivatkin mummoa ostamaan kännykän, jotta saavat mummon paremmin kiinni, he kun olivat sitä mieltä, että mummon on vastattava aina puhelimeen.

Pienenä pojat olivat useasti illalla mummon puolella kynttilöitä polttamassa, kynttilät paloivat ja laulettiin vanhoja lauluja.

Alli palasi usein muistoissaan Karjalaan. Hän muisteli aina “isoa kiveä”, jolla oli lapsena leikkinyt. Ensimmäisellä kotiseutumatkalla kivi osoittautui aika pieneksi. Liekö maa noussut, vai aika kullannut muistot. Allin muistot olivat myös tärkeitä tietolähteitä, kun Löytömäki-seura julkaisi vuonna 2012 Muistojen Löytömäki -kirjan.

Eläkepäivinä hän nautti puutarhassa puuhastelusta, erityisesti erilaisten kukkien ja kurpitsoiden kasvatuksesta. Hän kävi myös ahkerasti erilaisissa kerhoissa, uimahallissa ja kuntosalilla. Vielä viimeisellä viikolla ennen kuolemaansa hän oli salilla, vaikka olikin väsynyt. Topakasti hän aina toi julki sen, että hän ei mene koskaan vaivaistaloon.

Jaana Ahonen

*On armoa juuri, se rakkaus suuri,
kun Jeesuksen helmaan nukkua saa.
Käy Jeesuksen luokse, jo tule ja juokse,
viel' sylinsä kaikille avoinna on.*

Runon on aikoinaan kirjoittanut Allin äiti, Elsa Koskelainen (o.s. Hannola).

Sukuseuran kesäjuhla ja vuosikokous Hartolassa

28.8.2015 elokuun viimeisenä viikonloppuna kokoontuimme Peltolan Torppaan Hartolan Kalhonkylään viettämään joka toinen vuosi pidettävää sukuseuran juhlaa ja sääntömääräistä kokousta. Liekö syy syrjäisen paikan, että osallistujia oli vain 33.

Juhlan alkamista odotellessa.

Alku- ja keskikesä oli ollut kylmä ja sateinen, mutta elokuu toi lämmön tullessaan. Nytkin lämmin ja aurinkoinen sää helli meitä juhlijoita. Peltosen Torppa sopi puitteiltaan mainiosti karjalaisjuhlien pitoon ja iloinen puheensorina vieraiden vaihtaessa kuulumisia puolin ja toisin loi aikaan hyvin lämpimän ja välittömän, karjalaisen tunnelman.

Puheenjohtajamme Päivi Heimola toivotti kaikki tervetulleiksi ja kertoi päivän ohjelmasta. Aloitimme juhlan ruokailulla. Talon emäntä esitteli pitopöydän tarjoilut ja siinä samalla hän myös kertoi lyhykäisesti torpan ja tilan historiasta. Jälkiruokakahvien jälkeen vuorossa oli sukukokous, jossa puheenjohtajana toimi Anne Henriksson sekä sihteerinä Vuokko Mäki.

Kokouksessa käsiteltiin mm. johtokunnan jäsenasioita, sukuseuran sääntöuudistusta sekä ensi kesän kotiseutumatkaa. Sukuseuran puheenjohtajaksi valittiin edelleen Päivi Heimola ja varapuheenjohtajaksi valittiin Juha Henriksson.

Vuosikokouksen puheenjohtaja Anne Henriksson vasemmalla, keskellä sihteerinä Vuokko Mäki ja seuran puheenjohtaja Päivi Heimola.

Heli Järvenpää oli pyytännyt eroa johtokunnasta jo ennen kokousta ja Raija Putus pyysi eroa kokouksen aikana, mikäli hänen tilalleen löytyy uusi jäsen. Erovuoroisten tilalle saatiin houkutteltua kolme uutta jäsentä; Sari Koskelainen, Marjatta Larsio ja Lea Lääperi, ja näin uusi johtokunta oli koossa. Edellisten lisäksi johtokuntaan kuuluvat Vuokko Mäki, Hannes Sipiläinen ja Margit Valtonen.

Juha Henriksson oli valmistellut sääntömuutosehdotukset johtokunnalle ja nyt ne esitettiin jäsenistölle. Sääntömuutosehdotukset hyväksyttiin yksimielisesti pienen kieliopillisen korjauksen jälkeen. Näin ollen sovittiin, että puhtaaksikirjoituksen jälkeen puheenjohtaja lähettää sääntömuutokset Patentti- ja rekisterihallitukseen rekisteröitäviksi.

Kotiseutumatkasta keskusteltaessa nousi jäsenistöstä ehdotus, että ensi kesän matka toteutettaisiin laivamatkana Lappeenrannasta Viipuriin. Ehdotus sai kannatusta ja sovittiin, että johtokunta alkaa selvittää matkaa Saimaan kanavan kautta. Hyvä puoli laivamatkassa on, ettei viisumia tarvita, vaikka Viipurista järjestetään bussimatka Koskelan kylään.

Kun saimme kokouksen päätökseen, nautimme kinuskikakkukahvit ja sen jälkeen alkoi varsinainen juhlaosuus.

Kakkukahvit maistuvat.

Tällä kertaa juhla oli musiikkipitoinen. Ensiksi esiintyi hartolalainen harmonikkaperhe; äiti ja neljä lasta. Nuorimmat lapset aloittivat iloisilla lastenlauluilla soittaen joitakin kappaleita duettoina. Lopulta koko harmonikkaperhe esiintyi yhdessä.

Keskittyneitä ilmeitä.

Seuraavat esiintyjät olivat suvun omaa porukkaa. Petra Valtonen soitti alttoviululla karjalaisen sävelmän, Reppurin laulun ja sitten suvun "Harmony Sisters" eli Vuokko Mäki, Margit ja Veera Valtonen lauloivat kolme kansanlaulua. Esitysten jälkeen saimme kaikki laulaa yhdessä. Alpo Meriläisen kitarasäestyksellä lauloimme Jo Karjalan kunnailla lehtii puu, Muistatko Monrepos'n sekä tietysti Karjalaisten laulun, jonka lauloimme seisten ja täysin palkein.

Yhteislaulun esilaulajat vasemmalta Veera Valtonen, Margit Valtonen, Vuokko Mäki ja Tommi Valtonen. Kitaraa näppäilee Margitin veli Alpo Meriläinen.

Koska ohjelmaa oli enemmän kuin riittävästi ja perinteiset arpajaiset vielä pitämättä, Päivi päätti siirtää suunnitellun näytelmän seuraavaan sukujuhlaan.

Pääpalkintona olleen herkkukorin voitti Hanna Mäki.

Arpajaiset olivat jälleen kerran hauskat, sillä jo tuttuun tapaan porukasta löytyi pari "Hannu Hanhea", jotka vielä sattuiivat olemaan samassa pöydässä. Päätimme juhlat iloiisiin arpajaistunnelmiin ja toivottelimme toisillemme hyvät syksyn jatkot odotuksissa ensi kesän uudistettu kotiseutumatka.

Margit Valtonen

Toimintakertomus kaksivuotiskaudelta 1.4.2013–31.3.2015

1. JÄSENET

Koskelaisten sukuseuran jäsenistö koostuu lähinnä entisen Viipurin läänin Vahvialan kunnan Koskelan kylässä 1500-luvulta asuneen Koskelaisten suvun jälkeläisistä ja heidän puolisoistaan.

Vuonna 1980 perustetun seuran jäsenmäärä on noin 130. Seuran tarkoituksena on vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta jäsenten keskuudessa. Seura on Karjalan liiton ja Karjalaisten sukuyhteisöjen liiton jäsen.

2. Toiminta tilikaudella 1.4.2013–31.3.2015

2.1 Vuosikokous

Sääntöjen mukainen vuosikokous pidettiin 24.8.2013 Porvoon Vanhamoisiossa. Kokoukseen osallistui noin 50 sukuseuran jäsentä. Kokouksen puheenjohtajana toimi Marjatta Larsio ja sihteerinä Vuokko Mäki. Kokous hyväksyi toimintakertomuksen, vahvisti tilinpäätöksen ja myönsi johtokunnalle vastuuvapauden toimikaudelta 1.4.2011–31.3.2013. Samoin hyväksyttiin seuraavalle kaksivuotiskaudelle 1.4.2013–31.3.2015 toimintasuunnitelma talousarvioineen.

Johtokunnan puheenjohtajaksi valittiin Päivi Heimola ja varapuheenjohtajaksi Hannes Sipiläinen. Jäseniksi valittiin entisinä Juha Henriksson, Heli Järvenpää, Vuokko Mäki ja Raija Putus. Uutena jäsenenä Anu-Leena Koskelaisen tilalle valittiin Margit Valtonen. Toiminnantarkastajiksi valittiin edelleen Lea Lääperi ja Pirjo Mäki-Korte.

2.2 Kotiseutumatka

Perinteinen, joka toinen vuosi järjestettävä, kotiseutumatka Viipuriin ja Vahvialaan tehtiin jälleen kaksipäiväisenä 30.–31.8.2014 Ruoti-bussin kyyditsemänä. Matkalle osallistui 20 henkeä. Majoittuminen oli Viipurin uusimassa hotellissa Viktoriassa.

Retki Rauhamaan hautausmaalle ja Koskelaan tehtiin lauantaina ja Viipurin opastettu kaupunkikierto oli sunnuntaina.

2.3 Talous

Seuran jäsenmaksu oli 12 euroa vuosina 2013–2015. Lisäksi jäsenet ovat voineet sukuseuran kautta maksaa Karjalan liiton jäsenmaksun 12 euroa. Toimintakauteen sisältyvän tilikauden 1.4.2013–31.3.2014 tulos muodostui 98,17 ylijäämäksi. Kauden 1.4.2014–31.3.2015 tilinpäätös osoittaa 1326,46 ylijäämää.

2.4 Muuta toimintaa

Seuran lehti on ilmestynyt kerran vuodessa, joulukuussa. Vuoden 2014 lehti osallistui Karjalan Liiton sukuseuran lehtien kilpailuun, mutta voitto meni muualle. Lehden päätoimittajana on ollut seuran puheenjohtaja Päivi Heimola. Raija Putus on vastannut lehden jakelusta ja Heli Järvenpää taitosta.

Koskelaisten sukuseuralle on avattu omat kotisivut, www.koskelaiset.fi sekä perustettu oma Facebook-ryhmä.

Kaikki aikaisemmat sukuseuran lehdet on skannattu kotisivuille kaikkien luettaviksi, numerosta 1 vuodelta 1989 numeroon 41 vuodelta 2014.

Vuokko Mäki on osallistunut Karjalaisiin kesäjuhliin Lappeenrannassa 13.–14.6.2014 kantamalla juhlakulkueessa Koskelaisten kylttiä.

Seuran toiminnan painopisteet ovat viimeisten vuosien aikana vakiintuneet siten, että parillisina vuosina järjestetään kotiseutumatka ja parittomina vuosina kokoonnutaan sukukokoukseen, jonka yhteydessä pidetään sääntömääräinen vuosikokous.

Näin tulee tapahtumaan myös alkaneella toimintakaudella. Pyrimme myös saamaan sukuseuran säännöt “ajan tasalle” ja muuttamaan toimintakauden kalenterivuodeksi, joka helpottaa mm. jäsenmaksuasiaa Karjalan Liitolle.

Johtokunta

Johtokunnan uudet jäsenet esittäytyvät

Sari Koskelainen

Olen avioliiton kautta Koskelaisten sukuun adoptoitu, omilta juuriltani sekä karjalainen että usean polven helsinkiläinen ja asun tällä hetkellä Vantaalla. Ydinperheeni koostuu puolisoista ja kahdesta aikuistuneesta lapsesta.

Hyvään arkeen ja vapaa-aikaani liittyy aina, tavalla tai toisella, perhe, läheiset ja ystävät, taiteen, kulttuurin sekä hyvän ruoan ja muiden elämysten maustamina.

Eteläkarjalaiset sukujuureni ovat olleet vahvasti esillä jo varhaislapsuudestani asti, mutta vasta omien lasteni myötä aloin kokea tarvetta tutustua tarkemmin tähän osaan sukuni menneisyyttä.

Tulin elokuisessa vuosikokouksessa valituksi Koskelaisten sukuseuran johtokunnan jäseneksi ja lähden nyt perheeni edustajana toimintaan mukaan vaaliakseni sekä välittääkseni karjalaista perintöä eteenpäin myös seuraaville sukupolvillemme.

Marjatta Larsio (o.s. Kallberg)

Olen syntynyt ja käynyt kouluni Jämsässä. Äitini on Lahja Koskelainen Ylijoelta ja isäni Martti Kallberg, joka oli kotoisin Jämsän seudulta, jossa vanhempani asuivat koko yhteisen, yli 60-vuotisen taipaleensa ajan. Tuo taival päättyi heiltä muutaman kuukauden välein 2009. Minulla on isovelji Reijo ja pikkusisko Eeva (Nahkala).

Opiskelin Jyväskylän yliopistossa opettajaksi. Pääosan työvuosistani, liki 30 vuotta, toimin rehtorina Aarnivalkean koulussa Espoon Tapiolassa. Jäin eläkkeelle täytettyäni 60 vuotta viime elokuun alussa.

Perheeseeni kuuluvat mieheni Antti ja aikuinen poikamme Ilkka. Asumme Antin kanssa Tapiolassa. Vietämme paljon aikaa myös Porvoon Vanhamoision Ylijoella, entisessä mummolasani, jonka perin enoltani Arvo Koskelaiselta.

Harrastan liikuntaa, matkustelua ja ystävien tapaamista, kun ja jos aikaa jää kahden kodin hoidolta. Olen mukana myös Espoon soroptimistklubin toiminnassa.

Koskelaisten sukuseurassa olen ollut mukana muutamalla kotiseuturetkellä ja kesäkokouksessa. Kesällä 2011 minulla oli ilo emännöidä Koskelaisten vuosikokousta ja tapaamista Vanhamoision Ylijoella. Nyt serkkuni Päivi Heimolan ja kummitätini Kerttu Waseliuksen houkuttelemana lupauduin mukaan yhdistyksemme johtokunnan työskentelyyn. Toivottavasti pystyn omalta osaltani hyödyttämään sukuseuramme toimintaa.

Jäsenistöä pyydetään ilmoittamaan jäsenasioiden hoitajalle, Vuokko Mäelle, puhelinnumero sekä mahdollinen sähköpostiosoite

vuomak@saunalahti.fi
045 893 6290

Lea Lääperi (o.s. Koskelainen)

Olen Lea Lääperi Orimattilasta ja sukuseuran jäsenenä olen ollut toistakymmentä vuotta. Koskelaisen sukuseuran johtokuntaan tulin valituksi 29.8.2015 pidetyssä vuosikokouksessa. Sitä ennen olin toiminut sukuseuran toiminnantarkastajana muutaman kauden.

Molemmat vanhempani, isäni Emil Koskelainen ja äitini Elsa Koskelainen, o.s. Hannola, ovat kotoisin Vahvialasta, isäni Löytömäen kylästä ja äitini Rakkolasta. Synnyin Elimäellä, josta isäni perhe sai evakkotilan. Isäni kuoltua, ollessani kahden kuukauden ikäinen, muutimme äidin ja sisareni Allin kanssa Tampereen seudulle. Orimattilassa olen asunut nelisenkymmentä vuotta. Perheeseeni kuulu eläkkeellä oleva aviomies ja kaksi aikuista poikaa sekä lapsenlapset Viola 8 vuotta. ja Väinö 6 vuotta.

Työurani, reilut 43 vuotta, tein oikeuslaitoksen palveluksessa Orimattilan tuomiokunnassa (nykyään Lahden käräjäoikeus).

Olin aktiivisesti mukana Oikeushallinnon Henkilökunta ry:n toiminnassa toimien yhdistyksen hallituksessa sihteerinä. Lisäksi olin mukana muissa lukuisissa ammattiyhdistyksen ja työn mukanaan tuomissa luottamustehtävissä.

Nyt eläkkeellä on aikaa viettää mökkielämää Pernajan saaristossa kalastaen, marjastaen ja sienestäen. Toimin aktiivisesti Marttaliigassa, jonka perustajajäseniä olen. On myös hienoa, että voin aina tarvittaessa lyhyelläkin varoitussajalla lähteä hoitamaan lapsenlapsiamme.

Karjalaisuuteen minut on "rokotettu" jo nuoruudessa kuunnellessani äitini ja hänen sisaruksiansa loputtomia kertomuksia ja tarinoita kauniista Karjalasta. Mieheni äiti on myös lähtöisin Karjalasta Koivistolta Vatnuorin kylästä, joten mieheni on myös kiinnostunut karjalaisuudesta. Olemmekin yhdessä osallistuneet monille kotiseutumatkaille eri puolille Karjalan kannasta. Varmaankin ensi kesänä on edessä taas uusi matka. Siellä tavataan.

Eturivissä vasemmalta Päivi Heimola, Margit Valtonen ja Vuokko Mäki. Takarivissä vasemmalta Sari Koskelainen, Lea Lääperi, Juha Henriksson, Marjatta Larsio ja Hannes Sipiläinen.

“Teemu, anna hyvän kiertää”- sanoi mummo

Laura ja Teemu (kuva Henna Siponen/Almamedia)

Pakkanen paukkui, kun Teemu Kallberg asteli ensimmäisen kerran Laura Virhiän kotiovelle. Nyt ensitapaamista on kuusi vuotta, ja aurinko paistaa. Virhiä avaa oven ja halaa tulijaa. Mies astuu sisälle tupaan. Ei mene kuin hetki, kun talossa jo nauretaan ja jutustellaan.

85-vuotias Laura Virhiä on yksi vanhuksista, joiden luona Kallberg käy säännöllisesti. Joskus hän istuu tuvassa jutulemassa, toisinaan heiluttaa raivaussahaa metsässä tai hurisuttaa ruohonleikkurilla nurmikon sileäksi.

-Teemu on hyvä ystävä. Jos hän ei ehdi käymään, hän ainakin soittaa ja kysyy tarvitsenko jotain. Teemu on pitänyt pientä huolta minusta. Tai itse asiassa suurta huolta.

Haapajoella kasvanut Kallberg kiersi poikana naapurustossa talosta taloon tekemässä pieniä askareita. Kallbergin isä tunnetaan myös avulhaana miehenä. Kallberg kokee, että auttaminen on pieni maksu takaisin siitä, mitä veteraanit ovat Suomen hyväksi tehneet.

- Kävin katsomassa isovanhempiani usein vanhainkodilla. Kun heistä aika jätti, elämään jäi iso aukko. Mummon viimeisin viesti pojalle oli: “Teemu, anna hyvän kiertää”.

Kallberg soitti veteraaniliiton toiminnassa mukana olevalle Martti Nummelinille ja kysyi, miten voisi olla avuksi. Kallbergista tuli

kannatusjäsen, mutta pelkkä rahallinen panostus ei riittänyt.

- Tuntui, että on minulla paljon muutakin annettavaa.

Nyt Kallberg käy vanhainkodilla ulkoiluttamassa muutamaa asukasta, mutta pääasiassa hän auttaa kotona asuvia veteraaneja. Välillä aikaa kuluu viikossa muutama tunti, joskus kymmenen.

Virhiän kotona käy päivittäin kotisairaanhoido, mutta silti naapurustossa asuvan Kallbergin vierailu tuntuu jopa tärkeämmältä.

-Teemu on erittäin ystävällinen ja auttavainen. Hän ei vahingoittaisi kärpistäkään, Virhiä kehuu. Minähän kuolisin ilman Teemun käyntejä, nainen hymyilee.

- Olen huomannut, että pienikin apu on paljon. Laurakin on sellainen vanhan liiton nainen, että aina hän ei kehtaa pyytää apua. Minä teen itseni tykö.

- No niin pitää tehdäkin. On hienoa, että löytyy sellaisia nuoria, jotka välittävät meistä vanhoista. Jaksavat tulla, vaikka on omiakin huolia.

- En tiedä kumpi tästä saa enemmän, minä vai sinä, mies kysyy katsoen ystävänsä.

Kallberg arvostaa veteraaneja vähintään yhtä paljon kuin he arvostavat saamaansa apua. Kerromukset siitä, millaista elämä oli ennen vanhaan, saa omat ongelmat tuntumaan pieniltä.

- Ei se elämä ole ollut helppoa. Minä lyhennän kunniavelkaa. Ei tätä ansiomerkkien takia tehdä, paras palkinto tulee veteraaneilta.

Teemu Kallbergille myönnettiin kesäkuun alussa Suomen Sotaveteraaniliiton kultainen ansioristi tunnustuksena ja kiitoksena veteraanien hyväksi tekemästään työstä.

Henna Siponen

Juttu on julkaistu kokonaisuudessaan Jämsän Seutu -lehdessä 12.6.2015. Teemulle elämänohjeen antanut mummo oli Lahja Koskelainen, Ylijoelta.

Isäni, Eino Koskelaisen, syntymästä 100 vuotta 11.11.2015

Hyvät Koskelaisten sukuseuran lehden lukijat.

Merkkipaalujen aikaan on hyvä muistella menneitä ihan kirjallisesti.

Lähes kaikki tunsivat isäni EA:na ja artjärveläisten kauppiaana – palvelijana. Kalvolasta muutettuaan äiti, isä ja siskoni Sinikka asuivat Myllytien varressa Haapalan ylämökissä ja rakensivat kauppaa ja kotia. Tarkoitus nimittäin oli, että äiti pitää kauppaa ja isä rakentaa huonekaluja vahvialalaisille, joita oli 500 henkilöä Artjärven pienessä pitäjässä. Isähän oli saanut opin puurakentamiseen Turussa tai niin olen asian ymmärtänyt.

Vuonna 1950 otetussa kuvassa äiti, isä ja tyttäret Sinikka Eija ja Leea.

Tästä se kaupanteko alkoi 05.05.1948

Isäni oli myös hiihtäjä ja sinä sunnuntaina, kun minä sain päivänvalon juuri valmistuneessa kodissa, isäni oli Kalvolassa hiihtämässä ja puolustamassa katkolla olevaa kiertopalkintoa ja Tervajoen pojat voitelmivat suksiaan meidän terassilla. Urheilu oli isälle aina tärkeää ja olihan hän jossain vaiheessa hiihtämässä myös Salpausselällä. Urheilussahan kaikki saavat olla samalla viivalla, kuului sitten kantaväestöön tai evakoihin. Isän hiihdot olivat kuitenkin kohta hiihdetty. Rajun leikkauksen jälkeen isästä tuli taas lupsakka veijari. Urheilun tukijana hän jatkoi Artjärven Ahjossa ja omien lastenlasten urheiluharrastuksia hän innolla seurasi ja tuki.

Isän puutyöt jäivät ja hän jatkoi äidin kanssa rinnatusten kauppiaana – yhdessä artjärveläisten palvelijoina. Sodan jälkeen muutamat elintarvikkeet olivat kortilla ja korttien järjestämisessä äidillä oli puuhaa. Isä järjesteli ja hankki rakennustarvikkeita, koska kotien rakentaminen oli vilkasta. Päivät kuluivat ja tyttäret varttuivat kaupan takahuoneessa. Laila Koskelainen (o.s. Pönkä) tuli meitä tyttöjä hoitamaan. Pian hän kuitenkin siirtyi kaupan puolelle, koska hän halusi olla kaupan myyjä.

Isä oli rakastava tiukka kasvattaja ja nuoskkelillä halusin suorittaa lenkkisuksilla kansanhihto-osuuteni. Yhtään en saanut anteeksi vaan koko määrätty matka oli suoritettava. Ja sen jälkeen sain merkit suksiini. Tästä sain varmasti kimmokkeen, että kaikki on tehtävä aina loppuun asti – olen töissäni saanut tunnustusta pitkäjänteisyydestä ja asioiden loppuunsaattamisesta. Minkä pienenä oppii sen isona taitaa, näinhän se on.

Asiat jotka nousevat nyt pintaan

Isä sai neuvotella sodan jälkeen pitkään Keskon kanssa, että sai käyttää Keskon kilpiä. Myöhemmin isästä tuli kuitenkin Keskon hallintoneuvoston jäsen ja sai muita useita luottamustoimia Keskon elimissä. Isä oli asiakkaiden palvelija ja henkilö, joka oli mielellään esillä.

Yksi asia kuitenkin oli, jossa isä halusi laittaa pään pensaaseen. Isä toimitti rakennustarvikkeet Säästöpankin työmaalle ja rakennusliike teki konkurssin ja isä ei antanut laittaa nimeään mihinkään velkojien listaan. Sen joulun tunnelman muistan ja koskaan meidän perhe ei ole ollut niin yhtenäinen kuin sinä jouluna. Henkilökohtainen konkurssi oli lähellä, vaan jotenkin siitä selvittiin eteenpäin. Häpeä oli kuitenkin suuri, vaikka isä oli vain yrittänyt palvella ja tehdä kaiken Artjärven hyväksi, niin kuin hän useasti asian ilmaisi.

Salmelaan rakennettiin uusi kauppa, jonka Kesko vuokrasi. Isä jatkoi maatalous- ja rautakauppiaina ja päästi äidin eläkkeelle 40-vuotiaana. Äiti keskittyi käsitöihin ja suunnitteli valmiiksi lounasravintolan Salmelaan. Kestivaari menestyi hyvin ja äiti lopetti, kun pitäjään tuli uusia nuorempia yrittäjiä.

Minä sain 40 vuotta palvella Fazer Leipomoita erilaisissa tehtävissä ja Artjärven asiat jäivät taka-alalle.

Jouluna 1994 isä soitti oppilasvaihdossa olevalle pojalleni Antille Amerikkaan ja ilmoitti, että vaija on nyt aika väsynyt. Uudenvuoden aattona isä sai sydänkohtauksen ja sairaalassa 05.01.1995 toisen. Isä ei kuollut, vaan nukkui pois, niin kuin itsekin aina asian ilmaisi suruviestin saatuaan. Lumituiskussa isän ruumis tuotiin Artjärvelle työpäivän päättymisen aikoihin ja tuntui siltä kuin koko Artjärvi olisi liittynyt surusaattueeseen – se oli pitkä autoletka. Sielunkellojen aikaan oli vielä rajumpi lumituisku. Äidin kanssa olin todistamassa ihmettä, miten linnut lauloivat tammikuisen tuiskun läpi.

Jäätyäni eläkkeelle ja äidin kuoleman jälkeen ostin Eikanmaa -talon, joka oli isän ja äidin suuri unelma. Olen jotenkin oivaltanut, että olen saanut tehtäväkseni laittaa tämän 50 vuoden ikäisen talon kuntoon. Tunne on loistava, kun aina jokin paikka tulee hoidettua kuntoon - loppuun. Kyllä isä on tyytyväinen, kun taloa hoidetaan. Toivon mukaan olen jo loppusuoralla. Kun on asettunut Artjärvelle asiat saavat oikeat mittasuhteet ja tajuan ihmisten puheista, miten pidetty isäni oli ollut. Isä osasi elää hetkessä ja nauttia elämästä kaikilla sen mausteilla.

Isä sai elämänohjeensa 8-vuotiaana isoisältään “Eino, miehen pitää tietää ja hevosen vetää. Kunnioita itseäsi, anna arvo toiselle sillä et ole yksin, olet vain yksi tekijä, hoida suhteet ympäristöön ja etsi aina totuutta”. Tämän mukaan sain kasvaa aikuiseksi ja hyvä ohje se on ollut. Toimii vielä tänäkin päivänä.

En etsi valtaa, loistoa, en kaipaa kultaakaan...

Tuon laulun sanoin toivotan kaikille sydämellistä joulua!

Eija Koskelainen

“Evakko-tarinoita”/otteita Pekka Koskelaisen muistelmista

1939 Elokuu - Sotaan valmistautuminen.

Yleiset sotaharjoitukset (YH) alkoivat kesällä. Kotikylässämme Vahvialan Vanhakylässä, nähtiin sotilaita ja sotilasajoneuvoja vilkkaasti liikkeellä. Moottoripyörälähetit kuljettivat ohjeita joukko-osastosta toiseen. Suomi järjesti historiansa suurimmat sotaharjoitukset Karjalan kannaksella elokuussa 1939. Koko sotaväen reservi kutsuttiin ylimääräisiin kertausharjoituksiin (YH) 10.–11.10.1939.

Kesällä 1939 oli kansanliike Kannaksen linnoittamiseksi. 70000 miestä ja yli 2500 lottaa uhrasi yhden työviikon Kannaksen linnoittamiseksi. (Olavi Anttila; “Suomi suursodassa”)

Kansakoulu alkoi syyskuun alussa. Olin kuudennella luokalla ja täyttänyt elokuussa 12 vuotta. Lokakuun alkupäivinä hakeutuivat kutsutut kertausharjoituksiin (10.–11.10.1939). Sota alkoi 30.11.

Koulut lopettivat toimintansa ja rajaseudulta alettiin siirtää ihmisiä pois sodan jaloista pitkälle Keski-Suomeen. Omatoiminen, viranomaisten käskyttämä evakkoon lähtö täytti tiet rekiin kuormatuilla ihmisillä ja lehmiä ajavilla paimenilla.

Ensimmäiset venäläiset lentokoneet, jotka näimme, lensivät kotipaikkani, Vaivasniemen yli matalalla, koneita oli kymmenittäin. Moottoreiden meteli tuntui järäyttävältä, punaiset tähdet näkyivät siivissä ja rungossa. Koneet näyttivät ohittavan Viipurin kaukaa, mutta jonkun ajan kuluttua Viipurin suunnasta taivaalla alkoi näkyä savutuprahduksia ja kuului kummaa paukkeen jyskytystä. Viipuria pommitettiin ja ilmatorjuntatykistö torjui hyökkäystä. Tämä tapahtui heti sodan alussa 30.11.1939.

Joulukuu 1939 - Päiväkäsyt/ tilannetiedotus

Kuunneltiin radiota, josta annettiin päivittäin tiedotuksia sotatapahtumista. Virallinen tiedotus annettiin hitaasti ja taukoja pitäen. Ihmisiä oli kehoitettu kirjoittamaan ylös tiedotteet päivittäin. Minäkin kirjoitin niitä aluksi vihkoon, mutta pian jätin sen tekemättä.

Isäni sisko, Mari-täti sekä serkkuni Tuovi, tulivat Viipurista pommituksia pakoon Vaivasniemelle. Ilmi-serkku oli lottana siellä jossain. Mari-täti oli vähän uskovainen ja tuputti isälle näitä viisauksia. Isä ei ottanut Maria vakavasti ja vinoilikin niistä Marille. Pitkään eivät Mari-täti ja Tuovi ehtineetkään viipyä meillä, kun tieto heidän sijoituspaikkansa saapui ja he jatkoivat matkaansa.

Ensimmäinen sodan uhri kylässämme kaatui 3.päivä joulukuuta.

Joulukuu 1939 - Syyhyepidemia.

Liikekannallepano oli tuonut kyläämme vierasta väkeä, siviilejä ja sotilaita. Näiden mukana oli myös syyhy levinnyt. Punkki tarttui ihmisiin vaatteiden ja kosketuksen välityksellä ja kaivautui ihon alle taivekohtiin. Vaatteet piti kuumentaa saunassa ja saunaan mentiin mustalla salvalla siveltyinä. Kuumassa löylyssä taivekohdat kirvelivät, mutta syyhy saatiin pois ja joulu vietettiin taivekohtien kutiamatta.

Tammikuu 1940.

Lunta oli paljon. Viipurista oli tullut pommituksia pakoon koululaisia, kylän asukkaiden sukulaisia. Eräästä Eero-nimisestä pojasta sain mieluisan hiihto- ja mäenlaskukaverin. Aurinkoisina päivinä kierrettiin metsissä ja pelloilla hakien mäenlasku- ja hyppypaikkoja. Laskettiin mäkeä ja rakennettiin hyppyreitää. Jännittävin paikka oli naapurin korkea kalliojyrkäne. Otettiin hiihtäen vauhtia ja hypättiin alas

jyrkän teeltä. Huima pudotus ja uppoaminen syvälle pehmeään lumeen, hauskaa oli. Eikä haitannut vaikka vähän kastuttiin tai paleltiin.

Helmikuu 1940.

Helmikuussa oli kovia pakkasia ja kirkkaita kuutamooitita. Venäläiset lentokoneet lensivät usein öisin. Eräänä aamupäivänä, kun olin hiihtämässä meidän pellolla, kovalla hangella, näin paljon paperinpaloja, joita tuuli lennätti. Lähempi katselu osoitti ne venäläisiksi lentolehtisiksi, joissa kehoitettiin Suomen sotilaita kääntämään aseensa "kapitalistisia sortajiaan vastaan". Lentolehtiset olivat tulleet yön aikana. Luultavasti meiltä oli yöllä näkynyt valoa ja vihollinen kuvitteli paikan sotilaskohteeksi. Lentolehtiset oli tarkoitettu sotilaille.

Helmikuu 1940 - Siskoani Lauraa hätisteltiin.

Laura oli postinhaku- ja kauppatkalta tulossa kotiinpäin. Tervajärven jäällä, Simonkallion suksimäen kohdalla, hän alkoi kuulla lentokoneen ääntä. Yksinäinen viholliskone lähestyi. Laura jatkoi hiihtämistä. Kone lähestyi matalalla ja lensi yli. Vähän matkan päässä kone kääntyi takaisin ja matalalla lentäen ampui konekivääreillään. Laura hätäntyi ja kiri äkkiä rannan puiden varjoon. Kone ei tullut enää takaisin. Sydän pamppaillen Laura hiihti kotiin Vaivasniemelle kertomaan tapahtuneesta.

Helmikuu 1940 - Ensimmäinen evakkoon lähtöyritys.

Lauantaina 17.2.1940 tuli evakointimääräys Vanhakyläläisille. Junaan oli määrä mennä Nurmin asemalta. Isä kuormasi rekeen siskoni Anjan, 9 vuotta, Sirkan, 10 vuotta. ja Toinin, 2 vuotta., tyttärensä Mirjamin kanssa, minä olin jalaksilla. Iltayöllä ajettiin Nurmin asemalle. Hiljaista, ei junaa! Nurmista sitten ajettiin

Lou'olle ja sieltä Vainikkalaan. Ei junaa sielläkään! Ei päästy matkaan.

Iso joukko ihmisiä odotti Vainikkalassa, odotushuone oli tupaten täynnä ihmisiä ja nyyttejä. Junasta ei ollut tietoa. Odotettiin aika kauan, oli pimeää. Isä hermostui ja kyllästyi odottamiseen ja kun tietoa ei tullut, isä sanoi: "Myö lähetää takaisin kotiin". Vainikkalasta ajettiin Vaivasniemelle, aamuhämärissä oltiin taas kotona. Kotiin tultuamme isä päätti ja sanoi "Myö jäähää tänne, myö ei lähetä täältä mihinkää". Oli meidän onni, ettei jääty Vainikkalaan odottamaan. Kun juna oli vihdoin tullut ja ihmiset pyrkivät sisään, myös vihollisen lentokoneet olivat sen havainneet ja junaa sekä Vainikkalaa pommitettiin. Monet ihmiset kuolivat ja loukkaantuneita oli paljon.

Helmikuu 1940 - Vaivasniemen pommitus.

Helmikuun loppupuolella kirkkaana kuutamoyönä Vaivasniemeä pommitettiin. Arvelen, että vihollisen lentotiedostelu piti meidän, syrjässä kylästä olevaa rakennusryhmää, sotilaiden majoituspaikkana tai sitten pomminpudotus oli vain lentokoneen harhautuminen ja lastin poistaminen.

Pekka Koskelainen

Lähtikö joulupukki Amerikkaan?

Aattolohkoa ja karjalaista joulua

Karjalainen joulunvietto vuosisadan alkukymmenillä ei paljon poikennut muiden suomalaisten joulusta, ruokien nimet vain muuttuivat itää kohti mentäessä. Lopullisesti joulu tuli tupaan kuusen ja lattiaolkien mukana.

- Äiti siivosi ja laittoi kovasti. Muistan, kun kätkyen päällä oli iso pino petivaatteita ja me siskon kanssa istuimme siinä päällä laulaen “tule meille Tuomas-kulta, tuo joulu tullessas” kertoo Karjalasta evakkoon lähtenyt Elsa Koskelainen. – Juttelimme, miten joulu on nyt lähtenyt taivaasta ja nyt se on siellä ja siellä. Joulu lähestyy meitä vähitellen, oli lopuksi tuvan katolla ja tuli sieltä sitten kuusen ja olkien – siihen aikaan oli vielä niitä olkia lattialla – mukana tupaan.

Ei Miina-siskoa eikä joulupukkia

Elsalla oli kaikkiaan yhdeksän sisarusta. Vanhin sisko, Minna, lähti vuonna 1916 Amerikkaan palvelukseen. – Siihen aikaan ei yleensä tavallisissa kodeissa joulupukki käynykään. Miinalla oli ystävä hienosta perheestä, ja sieltä tuli tapa vaihtaa joululahjoja. Kun sisko lähti Amerikkaan, ei joulupukki enää tullutkaan.

- Ensimmäisenä jouluna siskon lähdön jälkeen olin varmaan aika riesa äidille, kun muutenkin oli ikävä, ja sitten vielä minä kuljin koko ajan äidin perässä kysellen: “Äiti, miksei joulupukki tule? Miksei joulupukki vielääkään tule?”

- Koko illan minä odotin ja kävin heinäladossakin katsomassa, olisiko pukki viskanut lahjan sinne: jos vaikka olisi ollut liian kylmä joulupukin tulla perille asti. Ei ollut lahjaa sielläkään. Kuusen ja ikkunan välissä seisoin tähystämässä, josko joulupukki olisi piilossa nurkan takan. Oli se haikeaa. Ja siskoakin oli ikävä.

Joulukenkkiä kauppiaalta

Rakkolan kauppialla oli tapana antaa joulun aikaan kyläläisille joka taloon pieni lahja: - Joulukenkiksi niitä sanottiin. Lahjat olivat aina astioita, ja kylän akat olivat kamalan kateellisia, jos joku sai jotain heidän mielestään hienompaa kuin he itse. Meidän väki sai kerran semmoiset kielokuvioiset “viinaryypyt”. Ai että ne olivat minusta kauniit, ihan sisikunnasta sattui. Kauppiaspariskunta oli äidin serkkuja, ehkä meitä siksi vähän hellittiinkin.

Joululihoja syksystä lähtien

Syysteurastuksissa koottiin teuraseläinten maksat joulun maksapiirakkaa varten. Joululihoja alettiin samoin säästää jo varhain. – Perunasta tehtiin melkein lautasen kokoisia muusipiirakoita ja aattoon kuului aattolohko eli perunakeitto. Kyllä ruokaa täytyi ollakin näin isolle porukalle, kun omaa väkeä oli kaksitoista henkeä. Meillä ei harrastettu mitään suuren suvun kokoontumisia – kamalahan sellainen väkimäärä olisi pöydässä ollut, nauraa Elsa Koskelainen.

- Joulupullien leipomiseen haettiin kaupasta viisitoista kiloa vehnäjauhoja.

Tippaa kirkossa

- Äidillä oli touhua tarpeeksi aattoamuna ilman kirkossakäyntiäkin, kun Säkijärven kirkkoon oli matkaa kolmekymmentä kilometriä. Yhden kirkossakäynnin kyllä muistan – tiedä, oliko se edes joulukirkko – kun äidin ja minun vieressä istui minun ikäiseni poika äitinsä kanssa. Me aloimme leikkiä tippaa tämän pojan kanssa pojan äidin hameiden ympärillä.

Muistot säilyvät mielessä

- Joulusauna kuului tietenkin jouluun. Isä pesi meidät lapset ja totesi lopulta: “Nyt on tyttö puhdas kuin sipuli”. Aattoiltana leikittiin isän kanssa lattialla, myllättiin pahnoissa – ja isällä piippu suupielessä, hyvänen aika.

- Kuusenkoristeita ei siihen aikaan ostettu, vaan kerättiin pitkin vuota värikkäitä papereita ja tehtiin niistä sitten pitkiä ketjuja. Kuusen-karamelleja oli, ja meidän kuusessa Miinan tekstaama nauha, jossa luki: “Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto”.

Sitä nauhaa varjeltiin ja säilytettiin ikään kuin viimeisenä muistona siskosta. Ei Miina koskaan Amerikasta kotiin tullutkaan. Miinan pojan, Arvin, kanssa vaihdetaan vieläkin joka vuosi joulukortteja.

- Isällä oli erittäin hyvä laulunääni, ja yhdessä äidin kanssa he lauloivat paljon joululauluja ja -virsiä. Ihan kuin vieläkin kuulisi äidin äänen, kun hän lauloi joulunajan virttä “Oi armon lähde autuas, elämän suuri ruhtinas”. Muistot ovat jossain tuolla pääni yläpuolella, eivät ne ajat mihinkään häviä.

Kokonaisuudessaan tämä kirjoitus on ollut Karjala-lehdessä vuoden 1990 paikkeilla. Muistelijana on Elsa Koskelainen (o.s. Hannola). Elsa oli tuolloin 85-vuotias. Elsa kirjasi elämänsä aikana muistojaan ja tuntemuksiaan runoihin ja kertomuksiin.

Koskelaisten sukuseuran kotiseutumatka perj.–la. 19.–20.8.2016

Sukuseura on saanut Saimaa Matkaverkko Oy:ltä/Saimaa Travelilta tarjouksen 2 päivän kaupunkilomasta Viipurissa, joka on viisumivapaa laiva-hotelli-laivamatka Lappeenrannasta Viipuriin. Matka maksaa 160 e/henkilö, lisämaksu 1 hh on 35 e/hlö. Majoittuminen on Hotelli Victorian standard 2 hengen huoneissa. Ryhmäetuna tulee 5 e/hlö peruspaketin hinnasta, jos ryhmässä on vähintään 20 osallistujaa. Mikäli matkalla halutaan tehdä matka Vahvialaan, sen tekemiseen tarvitaan ryhmäviisumi, jonka hinta on 69 e/hlö. Yhdistys tukee matkalle osallistuvia seuran jäseniä 100 eurolla.

Hintaan sisältyy:

- laivamatka Lpr-Viipuri-Lpr ja satamamaksu
- majoitus 1 yö hotelli Victoriassa 2 hh
- aamiainen ja rekisteröintimaksu
- kuljetus satama-hotelli-satama
- opastettu kaupunkikiertäminen n. 40 min.
- suomalaisen matkanjohtajan palvelut Viipurissa
- lounas ja päivällinen laivalla noutopöydästä
- Viipurin iltaohjelma on vielä päättämättä (omakustanteinen)

Lisämaksusta kuljetus Koskelan kylään Vahvialaan paikallisella bussilla, kesto noin 2 tuntia 18 e/henkilö (osallistujia vähintään 20 henkeä). Jos tämä toteutetaan, osallistujilla on oltava viisumit.

Matka-asiakirjat: Matkalle tarvitaan passi. Viisumivapaalla matkalla riittää, että passi on voimassa matkan ajan. Jos matkalle otetaan viisumi, passin on oltava voimassa 6 kk. matkan jälkeen.

Saadun tarjouksen perusteella johtokunta pyytää toimittamaan sitovat ilmoittautumiset 9.2.2016 mennessä Lea Lääperille, lea.laaperi@gmail.com tai puh. 0405856413. Johtokunta päättää ilmoittautumisten perusteella, toteutetaanko matka. Seuran on tehtävä sitova ilmoittautuminen matkatoimistolle 29.2.2016.

Kyselyjä matkaan liittyen voi tehdä Päivi Heimolalle. paivi.heimola@expodos.inet.fi, puh. 0400952112.

VAHVIALA-SEURA RY

TULEVIA TAPAHTUMIA 2016

Kesäjuhla on perinteiseen tapaan 3.7. Korialla Kallioniemessä. Tilaisuus alkaa jumalanpalveluksella Korian kirkossa, sen jälkeen on seppeleiden lasku. Ruokailu on Kallioniemessä ja juhlaosion aiheena on Vahvialan urheilu. Esitelmän pitää Lasse Koskinen.

Maaliskuussa on tapahtumapäivä (päivämäärää ja paikkaa ei ole vielä sovittu), mutta aiheena on Elämä kuljettaa – henkilö- ja sukutarinoita Vahvialasta.

Kesäretki tehdään heinäkuun viimeisenä viikonloppuna kirkonkylään ja Sydänmaalle.

Marraskuun tapahtumapäivän aihe on Vahvialan suojeluskunta.

Sukuseuran pöytästandaari

Standaari maksaa 40 euroa. Sen on suunnitellut Pentti Sipiläinen v. 1993.

Taivaansiniseen taustaan puna-mustalla pohjalla oleva hopeinen palkki hakoineen kuvaa luoteesta kaakkoon virtaavaa Koskelan jokea, joessa olevaa saarta sekä viljantähkä viitteenä maan viljelykseen.

Viirin voi tilata esim. lahjaksi Päivi Heimolalta p. 0400 952112 tai paivi.heimola@expodos.inet.fi.

UUODEN 2016 JÄSENMAKSUT

Pyydämme maksamaan jäsenmaksut lehden liitteenä olevan ohjeen mukaisesti 2.1.2016 mennessä.

Koskelaisen sukuseuran jäsenmaksu **24 €** sisältäen Karjalan Liiton jäsenmaksun 12 €, mikä tilitetään ko. liitolle.

Mikäli maksat jäsenmaksun Karjalan Liitolle jonkin toisen yhdistyksen kautta, on jäsenmaksu 12 €.

Käytähän viitenumeroa, jotta maksu kohdentuu oikealle henkilölle!

Koskelaiset

Vastaava toimittaja
Päivi Heimola
paivi.heimola@expodos.inet.fi
0400 952112

Taitto
Vuokko Mäki
vuomak@saunalahti.fi
045 893 6290

Osoitteenmuutokset
Vuokko Mäki
vuomak@saunalahti.fi
045 893 6290

Paino
Kirje- & Lomakepaino
Vanha Yhdystie 18 B
04430 Järvenpää

Julkaisija
Koskelaisten sukuseura ry

Tilausmaksu sisältyy jäsenmaksuun.

Pankkitili: IBAN: FI53 1262 3000 5185 35
BIC: NDEAFIHH